

לפגום את זרעו שלא ימצא בו שום פגם כי אין השכינה שורה במקום פגום (רמ"ק). • (ס"א
 ובגין דא) דְהָא אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשׁוֹ דְאֲנָא בְּעֵינָא לְקַדְּשָׁא לִיָּה
 וְיִשְׁתַּכַּח קַדְּיִשָׁא בְּכָלָא, דְקַדְּיִשָׁא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדָא
 דְקַדְּיִשָׁא דהרי אני ה' המקדשו תמיד ואני רוצה לקדשו ושימצא קדוש בהכל בכדי
 שקדוש ישתמש ע"י קדוש, דהיינו שהקב"ה שהוא קדוש ישתמש ע"י הכהן כאשר הוא
 בקדושתו שהוא לא פוגם את זרעו (רמ"ק). •

הכהן צריך להמצא בקדושה כאשר הוא משמש בקודש

תָּא חֲזִי, קַדְּשָׁא בְּרִידָא הוּא (דף צ' ע"ב) יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי
 דְכַהֲנָא, וְיִשְׁתַּכַּח קַדְּיִשָׁא כַּד אָתִי לְשִׁמְשָׁא בא וראה
 שהקב"ה משתמש ע"י הכהן ולכן הכהן צריך להימצא בקדושה כאשר הוא בא לשמש
 בקודש, וּבְגִין דְקַדְּשָׁא בְּרִידָא הוּא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדָא דְכַהֲנָא
 דְאִיהוּ קַדְּיִשָׁא, פְּהֵנָּא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְדַכְּיָא,
 דְאִתְקַדְּשׁ בְּדַכְּיִתִּיהּ וּמְשׁוּם שֶׁהַקַּב"ה יִשְׁתַּמֵּשׁ ע"י הכהן שהוא קדוש אז לכן
 הכהן צריך להשתמש ע"י טהור המתקדש בקדושתו, וּמֵאִי אִיהוּ וּמִי הוּא אוֹתוּ
 הַטְהוּר שֶׁהַכֹּהֵן מִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדוֹ. לִיּוֹנָי אֵלֵא הֵם הַלְוִיִּים. בַּר נֶשׁ (פְּהֵנָּא)
 אַחֲרָא, יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְקַדְּיִשָׁא אַחֲרָא, בְּגִין
 דִּישְׁתַּכְּחוּן כָּלָא בְּקַדְּוִשָׁא, לְשִׁמְשָׁא לְקַדְּשָׁא בְּרִידָא הוּא
 ואפילו כל אדם אחר ישתמש רק ע"י אדם קדוש, כגון שלא יטול ידיו בשחרית ממי שלא

נטל את ידיו בכדי שימצאו הכל בקדושה לשמש לפני הקב"ה. **וּפְאִין אֵינּוֹן**
יִשְׂרָאֵל בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאַתִּי, דְּעֵלְיֵיהּ כְּתִיב
אֲשֵׁרֵיהֶם אֵלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא שְׁעֵלֵיהֶם כְּתוּב, (ויקרא כ) וְאַבְדִּיל
אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי לַעֵם סְגוּלָה. כִּמָּה פְּרִישָׁן
יִשְׂרָאֵל מִכָּלָּא, בְּקִדּוּשָׁה, לְשִׁמְשָׁא לְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא
 ואומר רשב"י כמה נבדלים ישראל מכל האומות בכדי לשמש לפני הקב"ה בקדושה
 ופרישתם הוא בשביל להתקדש לקב"ה שדבר זה אין באומות (רמ"ק), **הֲדָא הוּא**
דְּכְתִיב וַחֲזוּ מִשׁ"כ בַּפְּסוּק, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים
כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם.

הקב"ה השכינה ועם ישראל יחד בגלות

תּוּ פְּתַח וְאָמַר עוד פתח רשב"י ואמר לבאר את מש"כ, (תהלים ג) **לִיהוָה**
הִישׁוּעָה עַל עַמּוֹד בְּרִכְתְּךָ סְלָה. לִיהוָה הִישׁוּעָה.
הַכִּי תִנְיָנוּ, וּפְאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּבְכַל אַתְר דְּאַתְנָלוּ,
שְׂכִינְתָא אַתְנָלְיָא בְּהַדְרֵיהּ כַּךְ לַמְדַּנו אֲשֵׁרֵיהֶם אֵלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׂבַכְל מְקוּם
 שהם גלו השכינה גלתה עימם [נג]. **כִּד יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִגְּלוּתָא,**

אור הרשב"י

[נג] כדאיתא במגילה דף כט עמוד א' תניא, למצרים - שכינה עמהן, שנאמר: הנגלה
 רבי שמעון בן יוחי אומר: בוא וראה כמה נגליתי לבית אביך בהיותם במצרים וגו', גלו
 חביבין ישראל לפני הקדוש ברוך הוא. לבבל - שכינה עמהן, שנאמר: למענכם
 שבכל מקום שגלו - שכינה עמהן. גלו שלחתי בבבלה. ואף כשהן עתידין ליגאל

הלימוד היומי

לע"נ מנחם חיים בן רחל ז"ל

פּוֹרְקָנָא לְמָאן, לְיִשְׂרָאֵל אִו לְקוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא וְאִם בֶּן
 כּאשר יצאו ישראל מהגלות למי תהיה הגאולה לישראל או לקב"ה מאחר ששניהם היו
 בגלות. אֵלָא הָא אִוְקְמוּהּ בְּכַמְהָ קְרָאִי, וְהָכָא, לַיהוָה
 הִישׁוּעָה וְדָאִי, אִימְתִי. עַל עֵמֶךְ בְּרַכְתְּךָ סָלָה אלא כבר למדנו
 בכמה פסוקים וכן כאן הפירוש שודאי הישועה תהיה לה' ומתי תהיה הישועה אלא הוא
 כאשר יתקיים מש"כ על עמך ברכתך סלה דהיינו. בְּשַׁעֲתָא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ
 הוּא יִשְׁנָה בְּבִרְכָאן עֲלֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל, לְאַפְקָא לִזְוֵן מִן
 גְּלוּתָא, וְלְאַוְטָבָא לְהוּ, כְּדִין לַיהוָה הִישׁוּעָה וְדָאִי שְׁבַעֲשָׁע
 שהקב"ה ישגיח בברכותיו על ישראל בכדי להוציא אותם מהגלות ולהטיב להם אז ודאי
 תהיה הישועה גם לה' כי השכינה תצא עימם ביחד מהגלות. וְעַל דָּא תְּגִינָן,
 דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִיתוּב עִמְהוֹן דְיִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא ועל
 כך למדנו שהקב"ה ישוב עם ישראל מהגלות, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב וְזוּהוּ מִש"כ
 בַּפְּסוּק, (דברים ל) וְשָׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ דהיינו
 שלא כתוב והשיב אלא ושב לומר שהוא עצמו שב מהגלות (רמ"ק).

אור הרשב"י

שכינה עמהן, שנאמר: ושב ה' אליך את
 שבותך, והשיב לא נאמר אלא ושב, מלמד
 שהקדוש ברוך הוא שב עמהן מבין הגליות.

הלימוד היומי

לע"נ מנחם חיים בן רחל ז"ל

הכהן צריך להמציא בשלימות ובלא פגם כלל

אִישׁ מִזֶּרְעֶךָ לְדִוְרוֹתֶם אֲשֶׁר יְהִיֶה בּוֹ מוֹם. (ויקרא כא) **רְבִי**
יִצְחָק אָמַר לבאר את הטעם שבעל מום לא ישמש בעבודה, **בְּגִין**
דְּאִיהוּ פְּגָיִם, וּמֵאֵן דְּאִיהוּ פְּגָיִם, לָא אֲתַחְזִי לְשִׁמְשָׁא
בְּקוֹדֶשָׁא ואמר רבי יצחק שהטעם בגלל שהוא פגום ומי שהוא פגום הוא לא ראוי
לשמש לפני הקב"ה כי פגמו מורה על פגם נשמתו. **וְהָא אִוְקְמוּהּ, דְּדַבַּר נֶשׁ**
דְּאִשְׁתַּכַּח פְּגָיִם, לִית בֵּיהּ מְהִימְנוּתָא, וְהָא פְּגִימוּ
אֶסְהִיד עָלֶיהָ והרי למדנו שאדם שהוא מצוי בפגם אין בו אמונה ואותו הפגם מעיד
עליו על כך, כי מחמת שנפשו פגומה ע"י עוון לכן שורה עליו הטומאה ועושה אותו בעל
מום, ואם הוא נולד עם פגם הוא מורה שיש בו פגם קדמון ואם הוא מום חדש הוא מורה
על פגם בנפש שנולד בו מחדש ובפרט אם המום נמצא בפניו (רמ"ק אור החמה בשם
מהרח"ו), **כָּל שְׂכֵן פְּהֵנָא, דְּבַעֲיָא לְאִשְׁתַּכַּחא שְׁלִיִם,**
מְאָרִיָּה דְּמְהִימְנוּתָא, יִתִּיר מְכַלָּא, וְהָא אִוְקְמוּהּ וכל שכן
הכהן שהוא צריך להמציא בשלימות ובעל אמונה יותר מכל ישראל והרי נתבאר הענין.

הקדושה אינה שורה במקום פגום

רְבִי אֶלְעָזָר הָוָה יְתִיב בְּקַסְטְרָא דְּבִי חָמוּי, וְהוּא הָוָה
אָמַר, זִילְגָא דְּבְּקַסְטִירָא בְּעִיטָא שְׂכִיחַ רבי אלעזר היה

יושב בהיכל של בית חמיו והוא היה אומר הזליגה של דמעות שזורדות מעיני בזה ההיכל